

Peter heeft zijn formulier ingevuld. Hij won ooit 7500 gulden.

De toegang tot Wedkantoor Leidsestraat, dat op één hoog zit. U moet zelf brood

‘Wedden? Ik kom voor

Het wedkantoor in de Leidsestraat is vernieuwd, met geavanceerde beeldschermen. Dat moet nieuwe klanten trekken. Voor de oude garde is wedden op paarden een gezellig ritueel, al veertig jaar.

tekst MARLOES DE MOOR foto's DINGENA MOL

De oude man knakt één voor één zijn vingers. Hij doet het zorgvuldig. Zijn witgrijze haar is strak achterovergekamd met, zoals hij dat zelf zou noemen, brillantine. Hij draagt een broek met een scherpe vouw. Het bovenste knoopje van het overhemd onder zijn pullover is gesloten. Kantoorkleding is het, die zich goed leent voor de afdeling financiële administratie. In zekere zin voert paardenweddend Jan hier ook een financiële administratie. Naast hem ligt een gokformulier, dat hij met vooroorlogs schuinschrift heeft ingevuld. Ogenschijnlijk stoïcijns kijkt hij naar dravende paarden die op tv-schermen voorbijtrekken, maar die knakende vingers vertellen iets anders. De verhitte stem van een Engelse commentator voert de spanning op.

De keurig geklede paardenweddend – Mister Cynical noemt zijn buurman hem – behoort tot de harde kern paardenweddend die zo'n drie à vier keer per week Wedkantoor Leidsestraat bezoeken. En dat al veertig jaar.

Rond het middaguur druppelen de eerste bezoekers binnen om pas tegen zessen weer te vertrekken. De meesten wonnen nooit meer dan een paar honderd euro. Toch waagden ze telkens opnieuw de gang naar de Leidsestraat, met in hun hart de onverwoestbare hoop op die ene klapper. Ze zagen elkaar kaal, grijs of dik worden, maar nooit rijk.

Gastheer en eigenaar Rick Teunissen kent de meeste mannen al jaren. “Ik beschouw ze zelfs een beetje als familie.”

Teunissen werkt sinds 1985 in de draf- en rensport, begon in 1995 als eigenaar van de inmiddels opgeheven vestiging op de Middenweg en geeft sinds 1998 leiding aan Wedkantoor Leidsestraat. Eigenlijk is hij daar per 1 januari 2012 mee gestopt, maar hij kan het niet laten om toch nog één dag per week te komen werken. “Mijn zoon Joey staat nu in het wedkantoor. Ik heb hier vele jaren zeven dagen per week gewerkt. Dat laat je niet zomaar los.”

Zo op het eerste gezicht is Teunissen moeilijk te plaatsen in een Charles Bukowskiachtige wereld van gokken, grote sigaren, drank en bankbiljetten. Teunissen draagt zijn grijze haar in een staartje, heeft een baard en een zachtmoedige oogopslag. Hij had met zijn bedaarde stemgeluid ook paardenfluisteraar of yogaleraar kunnen zijn. En misschien is het juist daardoor dat gasten zo graag en al zo veel jaren naar zijn wedkantoor komen. Bij hem kunnen ze hun verhaal kwijt, uithuilen na een verlies of de vreugde delen na winst.

“Ik vond het wel eens moeilijk als klanten geld verloren. Dat kon me dan een tijd dwarszitten. Maar ik leerde er wel beter mee omgaan en probeerde wat afstand te houden.”

Toch bleef Teunissen de gang van zaken wel in de gaten houden. Als hij zag dat iemand wel erg veel ver-

loor, zei hij: “Joh, zou je niet stoppen? Je hebt je dag gewoon niet.”

Mede door zijn inlevingsvermogen verzamelde hij in de loop der jaren een vaste groep klanten om zich heen. Behalve de trouwe wedders komen ook veel Engelse toeristen langs. In Engeland is het paarden wedden mateloos populair. Twee Engelse jongens met hippe spijkerbroeken zijn opvallende verschijningen in het overwegend grijze publiek. Ze bekijken aandachtig de

‘Nee, een vrouw is niks voor mij; en dan zeker gaan winkelen’

racecard waarop informatie staat over de jockey, het paard en de vorige resultaten en vullen hun ticket in. “Engelsen zijn opgegroeid met paarden wedden. Bijna iedere jongen heeft het wel eens gedaan. Bij de Grand National, een beroemde paardenrace, is het hier echt een gekkenhuis. De omzet stijgt meteen dertig procent,” zegt Teunissen.

De afgelopen decennia zijn verschillende pogingen gedaan om het wedden populairder te maken. De Britse wedgigant Ladbroke had in

de jaren tachtig grote plannen en stampte overal in Nederland wedkantoren uit de grond. Met weinig succes. In Amsterdam zijn alleen nog Wedkantoor Leidsestraat en dat in de Bilderdijkstraat van die expansiedrift over.

‘Nederland is een lotto-land,” verklaart wedder Ruud van Buren en hij spreekt het woord lottoland zo uit dat er een enorme knulligheid in die kwalificatie besloten ligt. Van Buren is zelf eigenaar van een aantal paarden en is ook geregeld op renbanen te vinden. Hij vindt dat Nederland een voorbeeld moet nemen aan landen als Frankrijk, waar de wedkantoren in handen van de staat zijn. Alleen maar goed voor de economie, redeneert hij. “In elk dorpje in Frankrijk heb je een café waar een vignette met ‘pmu’ boven de tv hangt. Dat betekent dat je daar op paarden kunt wedden.”

Zo bezien de Fransen de paarden vanachter hun glas sauvignon blanc of *bière pression*, terwijl wij het in Nederland met een plastic beertje automaatkoffie en een eigen broodtrommel op één hoog in de Leidsestraat moeten doen. Dat kan anders, volgens Van Buren. Hij geeft een breedspakige uiteenzetting over hoe hij dat voor zich ziet. Zijn gokmaatjes horen het met een afwezige blik aan.

Runnerz, de overkoepelende organisatie die de vijftien legale wedkantoren in Nederland beheert, zal